

નીષ્કલંક મહાદેવના મેઝાનું વર્ગન.

છપાવી પ્રસીદ્ધ કરનાર

રજપૂત શ્રવા વિ. હડાભાઈ.

તથા

રજપૂત શ્રવા વિ. જેઠાભાઈ.

ભાવનગર નિવાસી.

આવૃત્તિ પહેલી પ્રત ૧૦૦૦.

અમદાવાદ

મામાની હવેલીમાં યુનાઇટેડ પ્રીન્ટીંગ અને
૧૮૦ એન્ડ્રીની “ લિમિટેડ ” ના પ્રેસમાં
રણુછોડલાલ ગંગારામે છાપ્યું.

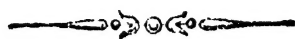

સંવત ૧૯૪૯

સને ૧૮૯૩

કોમ્પ ૦-૨-૦

નીષ્કલંક મહાદેવના મેઝાનું વર્ગન.

છપાવી પ્રસીદ્ધ કરનાર
રજપૂત શ્રી વિ. હડાભાઈ.

તથા
રજપૂત શ્રી વિ. જોડાભાઈ.
ભાવનગર નિવાસી.

આવૃત્તિ પહેલી પ્રત ૧૦૦૦.

અમદાવાદ

મામાની હવેલીમાં યુનાઇટેડ પ્રીન્ટીંગ અને
જાં એન્ડ કંપની " લિમિટેડ " ના પ્રેસમાં
રણછોડલાલ ગંગારામે છાપ્યું.

સંવત ૧૯૪૯ સને ૧૯૯૩

કોંમત ૦-૨-૦

પ્રસ્તાવના.

પ્રિય વાંચનાર નિષ્કલંક મહાદેવ એટલે કલંકથી રહિત (મોટાદેવ) શંકર અથવા કલંકથી રહિત કરનારા દેવ. નિષ્કલંક મહાદેવ ભાવનગરથી ચૈદ માઈલ ઉપર (ગોધા ગામ પાસે) ગુંદિ તથા કોળિયાક ગામે સમુદ્ર માંહે પ્રાચીનકાળથી મહાદેવનું ધામ છે તે મહાદેવના કીનારા પાસે ખારી વીરડી તથા મીઠી વીરડીના નામે પ્રસીદ્ધ જગા છે તેની આસપાસમાં પ્રાચીનકાળમાં અદાસી હજાર રૂપી-ઓએ તરપીંડી યજ્ઞ કરેલ તે ધી હોમેલ. તે જગોએ યજ્ઞના ફળથી સમુદ્ર પાણી વળી જાય છે ત્યારે ઘણા વીરડા-ઓનું પાણી મીઠું થાય છે તે રૂપીઓના યજ્ઞ કરવાના ફળથી થાય છે એમ ઘણાના માનવામાં આવે છે તેમજ પાંડવોને કુરુક્ષેત્ર કળહ હતું કલંક ચંદેલ તે આ મહાદેવના ધામે આવી સમુદ્રમાં નાવાથી અને શીવ સ્તુતી કરવાથી કલંક રહિત થયા હતા. એવું પણ કહેવાય છે અને હિંદુ-ઓના અઠોતેર તીર્થમાંનું આ એક પવિત્ર તીર્થ ગણાય છે આ સીવાય આ ધામની પ્રખ્યાતી વિશે ઘણા મત છે તેથી દરવરસે શ્રાવણ વદ (ભાદરવી) અમાસને દીવસ મેળો ભરાય છે અને કલંકથી રહિત થવાની આશાયે ઘણા લોક આવે છે.

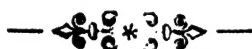
ગુંદીને કોલીયાક ગામની વચે નદી છે નદીના એક તીરે

આંખત્રી લીમડના વૃક્ષો સોભે છે ને ખીચ તરફ ગુંદી
 જાંબુડા અને આંખાના વન સોભી રહ્યા છે આ જગ્યાની
 જમીન રેતાળ છે આ જગ્યા ઘણી સુંદર છે ને વળી આ-
 જને દીવશે હજારો હર્ષાતિ થયેલા લોકો આવી આનંદ કરે
 છે તેથી આજનો દેખાવ ઘણોજ રમણીય લાગે છે અને
 જોનારનું મન પ્રફુલ્લીત કરે છે આ મેળાનું વર્ણન બનાવ-
 વામાં મારો પેલો પ્રયાસ છે તેથી વાંચનાર ભુલચુક માફ
 કરી સુધારી વાંચશો.

તા. ૭-૯-૯૩.

હી: કર્તા.

દે. ગોધાને દરવાજો }
 અંખાણના મંદિર } મુ. ભાવનગર.
 પાસે.

શીવાયે નમઃ

નીષ્કલંક મહાદેવના મેઝાનું વર્ણન.

પ્રાર્થના.

છોહરા.

- વિદ્ય વિનાશક દુષ્પહરણ, દેવ ભક્ષો શિવનંદ;
આરાધૂ કર્ણ્ય ધરી, આણી ઉર આનંદ. ૧
- ગુણ ગાવા શિવજી તણાં, થાયે મુજને ખંત;
વરણું મેજો શીવનો, ધારી પ્રીત અનંત. ૨
- ક્રોળિયાક સાગર તિરે, વસે ગીરિમનાથ;
(ત્યાં) જત્રાએ આવે જનો, ગુણગાતા સૌ સાથ. ૩
- રમ્મત ગમ્મત હર્ષથી, બાળક વૃદ્ધ યુવાન;
હાસ્ય કરે મેજે ફરે, કરતા સૌ ગુલતાન. ૪
- તે ચિતાર ત્યાં થાય જે, રચવા થયું મુજ મન;
જેથી વાંચી સાંભળી, થાયે ખુશી સૌ જન. ૫

લોકોણ મેઝે જવા કરેલો વિચાર.

(ચાંદકી જુદાદસે) એ રાગ.

- વણીક—મેજે જવા મિત્ર મુજને, લાગ્યો ધણો છંદરે;
લાગ્યો ધણો છંદરે, લાગ્યો ધણો છંદરે મેજે.
અનંત લોકો ત્યાં ભરાશે, દુહા ભજનાદિ ગાશે;
દેખિ મેજો હર્ષ થાતાં, ટળે દુષ્પના વંદરે મેજે. ૧

મેળો જોવા હાંશ ધરિને, મિત્રો સંગે ફરિફરિને;
 મન ગમતિ મોજ માણી, કરશું ત્યાં આનંદરે. મેળે. ૨
 મનમાં ઘણો હર્ષ ધારી, મેળે જાવા કર તૈયારી;
 ચાત્ર મિત્ર સાથ મારી, તથા અન્ય પ્રદરે. મેળે. ૩

(ફળ ખાવું શું મારે) એ રાગ.

વ. મિત્ર-આવું સાથે હું તારી (૨) કરવા મોજ અપારરે. આવું.
 મિત્રો સંગે અતિ ઉમંગે, ફરશું મેળા મોઝારરે. આવું. ૧
 ગાનતાન ગુલતાન કરીશું, હાસ્ય વિચિત્ર પ્રકારરે. આવું. ૨
 હર્ષ ઘણેરો થાયે મુજને, મેળે જાવા નિરધારરે. આવું. ૩

(તુંને કુમળા જીયરવા) એ રાગ.

તુવાણો-ચાલ જામએ પ્રીત ધારી (૨) હે મિત્ર મારા.
 શ્રાવણ માસે અતિ હુલાસે, જાત્રા કરવા દિલધારી (૨) હે.
 બાળક વૃદ્ધ યુવાનો અગણિત, આવે હર્ષે નરનારી (૨) હે.
 મેળો ભરાયે હાજર થાયે, થાયે આનંદ ભારી (૨) હે.
 અનેક રમ્મત મેળે નિહાળી, મન થાયે ખુશકારી (૨) હે.
 એહવાયો લેવાને બ્રાતા, પ્રીતે કરતું તૈયારી (૨) હે.

(તારી સારી ખવારી ચાહે) એ રાગ.

મિત્ર-આનંદ ધારી સાથે તારી, આવિશ મિત્ર હું નિરધાર;
 લુ—ખાતુ સોગન ફર નહિં તે દન, જાવાને મેળા મોઝાર;
 મિત્ર-આવિશ નક્કિ હર્ષ અતિ થકી, લેવા હલાવ ઉમંગ અપાર;
 લુ—સોગનથી ડરે માટે તું ફરે, સલ હોય તે કહે આવાર;

મિત્ર—જરૂર આવિશ મિત્ર માહરા,
નવ ફરં કદિ સમછે તાહરા;

લુ—અતિ ઉમંગથી હર્ષરે કરી,
જમ્મથું મિત્ર સંગ પ્રેમરે ધરી;

બંને—ધણી હોંશ મેળો જોવાને, મિત્ર નકિ થાણું તૈયાર.

(બિગરી કોન સુધારે) એ રાગ.

૧ સાધૂ—મહાદેવને મેળે જાવા હર્ષ થાય અપારીરે. ટેક.
હોંશ થકિ ત્યાં અનેક ભકતો, આવશે આનંદ ધારીરે;
ભજન ગાશે ધૂન મચાવશે, કરશે મોજ ત્યાં ભારીરે.
મહાદેવને.

મોજ કરી મેળાની માંહે, સાગર સ્નાને જાશેરે;
પાપ નિવારવા મુક્તિ પામવા, ગુણ શંકરના ગાશેરે.
મહાદેવને.

૨ સાધૂ—મંજરા કડતાલ તંબૂરો, લઈને ફરં તૈયારીરે;
મેળો જોવા હોંશ ધરીને, આયું સાથે તારીરે. મહાદેવને.

(ચંદર મુખ સુંદર તન સુનતું આપરી) એ રાગ.

સુતાર—મેળે જામ્યે મિત્ર પ્રેમે હર્ષ ધારીરે;
મેળા મોઝારી, આનંદ ભારી, થશે અપારીરે. મેળે.
આસપાસથી અનંત લોક આવશે;
દેખતાં વિચિત્ર ખેલ હર્ષ તો થશે;

રમત ગમત હાથ માંહે દિવસ તો જશે;
 હુવાર—ખ્યારા, તારા, સારા, વચન મુણી;
 હર્ષ ધરી, ઉમંગ કરી; કંઈ તૈયારીરે. મેજો.

પૈસા માટે કરેલો વિચાર.

(કંગનવા મારે કરસે સરક ગયોરે) એ રાગ.

માળી—મેજો જોવાને હર્ષ મુજને થાયે ભારીરે.

મિત્ર—ત્યારે શાનો વિચાર રે, જનશું આપણુ નિરધાર રે;

માળી—પૈસા નથી મુજ પાસે, તેથી આવ્યોહું આશે;

પૈસા વિણવાતો મિત્ર સર્વ, ફેગટકારીરે. મેજો૦૧

મિત્ર—ફળ ફલ વેચ્યાં મારાંરે, પૈસા આવ્યા છે ખ્યારારે;

તે મેજો જઈ વાપરશું, મોજ મજ માણિશું;

માળી—ત્યારે હું આવિશ મિત્ર મારા, હર્ષ ધારીરે. મેજો૦૨

કણુખી—પટલાણી અહિં આવોરે, જાએ મેજાનો લ્હાવોરે;

કણુખણુ—શા માટે દિલગરી ખ્યારા,

કણુખી—પૈહા વિણ થયા અસારા;

કણુખણુ—નથ વેચિ જાઈએ દેશે નવી, બીડ ભય હારીરે. મેજો૦૩

૧. કાળી—આવે અરજણીયા આજે રે, મેજો જોવા કાજેરે;

નથી પૈહા વધારે, તેનું તું હું વસારે;

૨. કાળી—આજે લઈ આવું મેજે હું તો, હાથે તારીરે. મેજો૦૪

કુંભાર—પૈહા વિણ પહતાડરે, મેજો જોવા કેમ જાડરે;

કુંભારણુ—ઉધડાં નળિયારે દધને, તેનારે પૈહા લધને;

મેજે આપણે જાહું હાથે, હોંશ ધારીરે. મેજો૦૫

રખારી—હાંબળતું ધરનારીરે, વાત કહું વસારીરે;

મેળે જાયેછે લોક, પણ પૈહા વિના ફોક;

રખારણુ—દુધના પૈહા આવ્યા તેસે, પાંહે મારી રે. મેળો૦૬

રખારી—ત્યારે આણુંદ ધારીરે, મેળે જાઈએ હે ન.રીરે;

મોજ મગ્ન ત્યાં થાહે, દલડાની સંતા જાહે;

લેહુંરે લહાવ લાખાસ, પૈહા દિધાં હંભારીરે. મેળો૦૭

મેળે જવાની તૈયારી

ગીતી.

શિવો—ચાલ નીપ્કલકેશ્વર, મોજ થશે મેળામાં ફરવાથી;

કુરણો—મુક્ત થશું પાપોથી, શિવ ભોળાના દરશન કરવાથી. ૧

રેવો—એક પંથ એકામજ, થાયે કુરણાશંકર આપણને;

વળી દક્ષણા લેશું.....૧.....

.....મેશ મેશ જાણ્યું તુજ ડાપણને. ૨

તુળજે—લોભી ક્યાંથી જાગ્યો, જરા શરમ નવ આવે તુજનેરે;

લાંબો કરતાં હાથજ, અતિ શરમ ત્યાં થાયે મુજનેરે. ૩

રેવો—તાલેવરનો છોરો, દક્ષણા લેતાં કેમ ન તુ લાજે;

શિવો—માગે વડિલો તારા, તુ શરમાઈ મરેછે રે આજે. ૪.

કુરણો—મૂકી લવરી તારી, આગળ થાને માનિ કહ્યું મારું;

તુળજે—માફ કરો જે બોલ્યો, ચાલો આવુ માનિ કહ્યું સારું. ૫.

(પૈહો હર હાટે કમાવો) એ રાગ.

ખોડીયો-જાહૂં મેજે ન કળંગને, એમાં હાનો વસાર,
નદી થાહું તૈયારરે. જાહૂં. ૧

દામલો-હાંબળ નાનડી વાત તુંરે લોલ, દેઅરાં કરેમોણુ નાંખી;
કાવલો-અલ્યા લાગે હરાદ, બેળુ અડદનું હાક રે. જાહૂં.
ખીમલો-રામલા દામલા હાલોરે લોલ, ધૂણહૂં હાકારા મારી;
રામલો-મેં માતી ધગ્ન, લાં થાહે મળરે. જાહૂં. ૨

ગોપીચંદનો રાગ

લોકો-ચાલોને જાહજે મેજે નકળીંગને આજરે. (ટક)
કાછિયાનોછોકરો-આપા આપું સાથ તમારી, હોંશ ધણેરી થાય;
માડી કહે આપાને મારા, મુજને તેડી જાયરે. ચાલોને. ૧

કાછિયો-નહિં કામ બેટા આં તારં, તુંછો નાનુ બાળ;
તને સાચવિ બેશિ રહું કે, ફરં મેળા મોજારરે. ચા. ૨

છોકરો-તેડી ન જાઓતો પૈસા આપો, વાપરવાને કાજ;
બજાર માંહે જઈને હુંતો, ખાવાનું લઉં આજરે. ચા. ૩

(પૈસા આપેછે લાં તેનો મિત્ર આવેછે.)

કા. મિત્ર-કેમ મિત્ર હજી શું કરેછે, તડકો ધણેરો થાય;
ક્યારે પો'ચશું મિત્રો સાથે, ગાડુ ચાલ્યું જાયરે. ચા. ૪

કાછિયો-ચાલ્યું જશે જો દુર ગાડૂતો, જશું ચાલતા મિત્ર;
મોજ આપણને રરતે થાશે, દેખિ કાઠ વિચિત્રરે. ચા. ૫

મિત્ર—હું નવ મિત્ર કદિ ચાલેલો, તેયિ કાયર થાઉં;
 માટે જન્નદિ ચાલ અધુ, ગાડામાં બેશિ જનકરે. ચા. ૬
 કાઢિયો—ચાલ આવુંછું સાથે તારી, થયો છું હું તૈયાર;
 ભત્રિજે સમજાવ્યો તારો, પૈસા આપી આવારરે. ચા. ૭
 (જાયછે.)

વાણોતર—કેમ શેઠજી શુંધાર્યોછે, જવા તણો વિચાર;
 નીષ્કલ્લંકને મેળે જવા, થશે ક્યારે તૈયાર. ચા. ૮
 શેઠ—જમ્યા પછી જરા નિદ્રા લઇને, જવાનો છે વિચાર;
 સાથે આવજો ફેટિન લેયું, જતાં નહિં લાગે વારરે. ચા. ૯
 વાણોતર—ભલે ખુશિથી શેઠજી સાહેબ, આવિશ તમારી સાથ;
 હું જમીને આવિશ શેઠજી, પાન પટ્ટિયો હાથરે. ચા. ૧૦
 (જાયછે.)

મેતર—ઢેળરિએ મેળે જવાનું, થયું જોહલી મન;
 તું આવેતો જઇએ આપણ, કરવાને અણુંદરે. ચા. ૧૧
 જોહલી—હું આં ના પાડું સું તમને, હાલો મેળે જઇએ;
 નૂકંગજીના દરહન કરીને, ખુસીતો થઇએ. ચા. ૧૨
 (જાયછે.)

૧ યુવાન—મિત્ર રાહ જોજોરે મારી, જઇ આવું અજર;
 કપડાંને જોડ લઇ મારા, આવુંછું આવારરે. ચા. ૧૩
 ૨ યુ—જમ્યા ખુશિથી અગે છેડુડા, ખોટી ન થશે લગાર;
 ૧ યુ—જેવો જનક તેવો જઇ આવું, તાકિદે આવાર રે. ચા. ૧૪
 (દરજીનેલાં જઇ) અંગરખું પરેણું બંડી, કપડાં મારા લાવ;

પૈસા મજૂરી કેરા તારા, તાકિદે ગણાવરે. આ. ૧૫
 દરજી—કપડાં તમારાં શિવીને મેં, કર્યાં છેરે તૈયાર;

પૈસા લઘશ મેળાની માંહે, આવિને નિરધારે. આ. ૧૬
 (લઘ મોચી સાં જઈ.)

૧ યુ—પંદર દિવસથી પરમાણું, પગનું આપ્યું છે મેં;

હજુ સુધી શીઆ નથી પુરા, જોડા મારા તે. આ. ૧૭
 મોચી—જરાવાર બેસો ભાઈ અહિંયા, વાર ન અઝીછે;

૧ યુ—જરા શરમ નવ આવે તુજને, કર ઝટ તાકિદેરે. આ. ૧૮

મોચી—માફ કરો અપરાધ માહરો, નાંખિ જોવો પગ;

૧ યુ—લાવ તાકિદે લઈને જાઉં, લોક પહોંચ્યા લગભગરે. આ. ૧૯

(તંબોળી સાં જઈ) પાન તણી પટ્ટી બનાવતું, લે રોકડી પાઈ;

તંબોળી—લીઓ હજુર મુકો મુખ માંહે, ખોટી ન થાશે
 ક્યાંધરે. આ. ૨૦

(મિત્રો પાસે આવેછે.)

મિત્રો—અસાર સુધી ક્યાં રોકાણા, શું લીધો સામન;

૧ પુ—વાર મોચી સાં થઈ થણેરી, ક્યાંછે ગાડિવાનરે. આ. ૨૧

(ગાડિવાળાને) હવે ઉતાવળ રાખ ભાડુતી, ગાડી જલદી જોડ;

નીપકલંકને મેળે જામએ, પુરા કરવા કોડરે. આ. ૨૨

— —

(જાયછે.)

રસ્તાનો દેખાવ.

ક્ષત્રિ કલંકનો રાગ.

કોઈ જોડાવી ફેટીન, ચાલ્યા છે જોવાને મેળારે.

કોઈ નાંખિ ઘોડાપર જીન, ચાલ્યા છે.

કોઈ ઉંટે થઈને સ્વાર;	ચાલ્યા છે.
કોઈ બેઠા ટટુએ ધરિ ખાર,	ચાલ્યા છે.
કોઈ બેશિને સિગરામ;	ચાલ્યા છે.
મન કેરી પુરી કરવા હામ,	ચાલ્યા છે.
કોઈ લઈ માવિત્રના ધુલ;	ચાલ્યા છે.
કોઈ પગે ઉડાવતા ધુલ.	ચાલ્યા છે.
કોઈ માનતા કરવા કામ;	ચાલ્યા છે.
કોઈ લઈ માનતાનું નામ,	ચાલ્યા છે.
આનંદી મુખ દેખાય;	ચાલ્યા છે.
દિલમાં નવ હર્ષ સમાય,	ચાલ્યા છે.

एक तळार पास.

(નિર્મળ શત્રુ) એ રાગ.

દરજી—કેમ મિત્ર આપણે અલિયા, વિશ્રામ લેવા રોકાશું;
આ તળાવને તિરે જઈને, લાલ્યા ભાતાને ખાશું. ટેક.
શું વિચાર તમારો મિત્ર છે મને કહો (૨)
રસ્તા માંહે થાક્યા તેની શાંતિનો લહો;
ભૂખ લાગ્યા પછી નવ દિલને દહો. શું. કેમ. ૧

(રોકાય છે.)

(પાટણના વૃષ નથી તુજ મહેલે) એ રાગ.

વણીક—શું આ સરોવર શોભા સુંદર, દિલ ખુશ કરનારી. ટેક.

રસ્તે થાડી ગયેલા જોહ, બેઠાંજો શ્રમ દુર કરવા એહ;
 સુવે વળી હરે ફરેછે તેહ, ઉમંગ અતિ દિલધારી. શું. ૧
 કોઈ તણુંજો જમવામાં ધ્યાન, કોઈ કરે મુખ થકિરે ગાન;
 કોઈ કરે હાસ્ય કોઈ ગુલતાન, કરે કોઈ જવાની
 તૈયારી. શું. ૨

ગાડીમાં બેઠેલા જો જન, આવે અહિં મુખે થતા પ્રસન્ન;
 હાંજો અતિ સર્વેને મન, બાળ યુવાન નરનારી. શું. ૩

(લાઈ બહાર બાગમેં) એ રાગ.

૧ મિત્ર—વખત ઘણો રોકાણા અહિં કરો હવે તૈયારીરે;
 જાઈએ મહાદેવ મેજો કરવા મોજ ભારીરે. ટેક.

૨ મિત્ર—જન સર્વરે ગયા આપણે બેશિ રહ્યા;
 પહોંચિ શું ક્યારે જઈ મેજા મોઝારીરે વખત. ૧

૧ મિત્ર—ગાનતાન હાંમાં દિવસ ગાળ્યોરે અહિં;
 કરો ઉતાવળ બ્રાત હવે આગસ કરો નહિં. વખત. ૨

૩ મિત્ર—ગાડિવાન જોડ ગાડી નાંખ્યો અહિં થકી;
 ગાડિવાન—જા ન ફિકર કરો તમે પહોંચીશું વહેલા નકી. વ. ૩

(સાંથી જાયછે.)

મેઝા સ્થલ.

હરિગીત છંદ.

બ્રાહ્મણ—મેજો ભરાશે વાહવાહશું, નીષ્કલંકી ધામમાં;

આનંદ થાયે દેખતાં રે, કોળિયાક ગામમાં.
મેજો ભરાણો ઠાઠ'ી અતિ, મોજ ભારે થાયછે;
કોઈના મૂખ ઉપરે શોક, લેશ નવ દેખાયછે. ૨

—:(*):—

(એકટંક અગગો થાતાં ચિત્ત શાંતિ થાશે સારી) એ રાગ.

વણીક—શું શોભા મેળાની સુંદર, લાગે મુજને સારી.

એક બાજુએ ગુંદિ ગામછે, બીજી પાસ કોળિયાક નામછે;
વચ્ચે નદી જળ પ્રવાહથી, વહેછે આનંદધારી. શું. ૧
તરવરો ચોપાસે શોભે, મેળા ઠાઠ'ી મનકું લોભે;
નદિતટશું લાગે રમ્ય, નિરખી નરને નારી. શું. ૨
વર્ણુ વર્ણના લોક આવેને, મેળે ફરેછે હર્ષ લાવીને;
લાગે મુખ હુલાસિ સર્વના, મનોવૃત્તિ ખુશકારી. શું. ૩
ચાલ જઈ મેળામાં ફરિએ, આનંદિયા મનને કરીએ.
અતિ વિચિત્ર શોભા સર્વે, મિત્ર મેળા મોઝારી. શુ. ૪

દોહરા.

આસપાસના ગામથી, વેપારી ધરિ ખંત;
મેળે આવી હર્ષથી, વેચે માલ અનંત. ૧.

મનહર છંદ.

સુખડિયા કેરે હાટ, લોક માલ લેવા માટ;
મેજો નિરખતાં વાટ, ઉમંગથી જાયછે.
ગાંધિયા ભજ્યાં વડાં, શેવ પુરી લીએ ધણાં;

ગરમા ગરમ માત્ર, હોંશથી ખવાય છે.
 કંદોઇ દુકાને જઈ, મુખ ઓઢ્યા પૈસા દઈ;
 પેડા લાડૂ આદિ લઈ, મિત્રો સંગે ખાયછે.
 કોઈ વેચે ધાણી ચણા, ભર્યા થાળ શિંગતણાં;
 રેવડીને કાચુ દ્રાખ, બાળ લેવા ધાયછે. ૧

તેલમાં તળેલી દાળ, મમરા મસાલાદાર;
 હપ્પી વટાણા લઈ, ફાફડા ફકાયછે.
 ખાતાં ખાતાં ખુશ થાય, ફરિ ફરિ લેવા જાય;
 પછી જઈ નદિ જળ પ્રેમથી પિવાય છે.
 કોઈ લાંથી લઈ અન્ન, આપીનેરે પુરૂં ધન;
 તૃપ્ત કરવાને તત્ત, પકાવીને ખાયછે.

બાળ વૃદ્ધ નરનારિ, દિલમાં ઉમંગ ધારિ,
 મનમાનિ મોજ કરિ, મુખ લેવા ચ્હાય છે. ૨
 તંબોળી દુકાને જઈ, એલચી સોપારી લઈ;
 પાન તણી પટ્ટી દઈ, મિત્રને તો નમેછે.

રમકડાં દેખિ બાળ, ખીતા પગ્ગવે તત્કાળ;
 અપાવો એ હાત્ર હાત્ર, મને એતો ગમેછે.
 ચકડોળ ફરે લાંજ, જઈએ જોવાને કાજ;
 તેપર એસવા કાજ, મન માફે ભમેછે.
 દિલને ખુશિ કરવા, ચાલો જાઈએ દેખાવા;
 અજાયબી ખેલ નવા, ખેત્રાડી જ્યાં રમેછે. ૩
 એક પાટીયું વિશાળ ચપ્પા છરી ઘડિઆળ;

મુક્યો છે અનંત માલ, કડિયું લાં નાંખેછે.

જેપર જ્યાં કડી આવે, તુર્ત ખેંચીને બતાવે
લેનારને જો ન ફાવે, પૈસા ગ્રેમે આપેછે.

ખીજી પાટ ગોળાકાર, ચિનાઇ માલ અપાર;
કાંટો રાખ્યો છે તૈયાર, ફેરવી બતાવે છે.

જેપર તે રહે સ્થીર, આપે વસ્તુ ધરિ ધીર;
ખીજા આલે નદી તીર, જેને નહિ આવેછે. ૪

વેરાની દુકાન રૂડી, દાંતિઆને સોય દડી;
આરસીને કાષ્ટ ચુડી, લોક લેવા જાયછે.

ફાનસ તણીછે હાર, મીણુબતીથી તૈયાર;
લઇ વેચાતાં તેવાર, ફરવાને જાયછે.

ફરતાં દુખેછે પાય, બેસવાના દિલ ચ્હાયા;
મોજ એવી જોતાં થાય, જરા ન સુવાય છે.
મેળાની શોભા અપાર, દેખીનેરે વારં વાર;
નરને નારિ આચાર, દિલ ખુશ થાયછે. ૫

દેવીનું સ્મરણ કરે, ભુવા હાકિહાક કરે;
ડાકે ડંભ ડંભ કરે, ઝણકારો ઝાંઝનો.
ત્રાડ લેતા તેવે સમે, માણસો નદિમાં ભમે;
દેખિ તમાસોરે ગમે, વિચિત્ર સમાજનો.
સ્ત્રિઓ તણાં વૃદ્ધ મળી, ગરબિઓ ગાય વળી;
પુરૂષોઓ તેમાં ભળી, ગાયરે ઘણાં જનો.

એવો દાઢ દાંમ દાંમ, જોતાં થાય પુરી હામ;
 ગુંદિ કોળિયાક ગામ, ઓચ્છવ છે આજનો. ૬
 (એકજાણુ ઉંઘી ગયેલ છે તેને જગાડી તેનો મિત્ર કહેછે)

(માર માર તલવાર) એ રાગ.

ચાલ ચાલ મુજ સાથે, અહિં કરેછે શું;
 કરેછે કરેછે કરેછે શું, ચાલ ચાલ મુજ સાથે અહિં કરેછે શું. ટેક!
 મેજો જોવો ભુલી તો અર્થ તારો સરેછે શું. ચાલ. ૧
 એકજ રાતનો મેજો આજે, નિંદ્રાને વશ પડેછે. ચાલ. ૨
 થા બેઠો જોવાને જનમજે, લેવાહવા વિસરેછે. ચાલ. ૩
 દોહરો.

આંખો ચોળી અચાનક, ઉભો થયો તે વાર.

ચાલ્યો મિત્રો સાથે, મેજાની મોઝાર. ૧

(જમ જોયેલો દેખાવ)

(સ્ત્રીઓ ગાયછે) ગરબી.

પ્રેમની પ્રેમની પ્રેમનીરે, મને લાગી કઠારી પ્રેમની; ટેક.
 જળજમુનામાં ભરવા ગયાંતાં, હતી ગાગર માથે હેમનીરે, મને ૦ ૧
 કાચેતે તાંતણે હરીજીએ બાંધી, જેમ ખેંચે તેમ તેમનીરે; મને ૦ ૨
 મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, શામળી સુરત શુભ એમનીરે મને ૦ ૩
 (કાવ્યદોહન)

(પુરૂષો ગાયછે) ગરબી.

કાહાન અંસરિ બળવી મનવશ કર્યું જો,
 મનવશ કર્યું જો ચિત્તને હર્યું જો ટેક.

હુંરે એહી હતી સખિના સંગમાં જો;
 સુણી ઓસરિ બની અતિ ઉંમગમાં જો. કહાન૦ ૧

તુજ મોરલીએ મોહ બાણ મારીયા જો,
 કામ જોરે કરી અમે હારીયા જો. કહાન૦ ૨

સખિને તજી તજ્યાં કામકાજને જો,
 તે સંગે તજી જગ લાજને જો. કહાન૦ ૩

ધરી પ્રેમ આવિએ તમ પાસરે જો,
 (ત્યાં તો) થયા દેખિએ કૂંચળના દસરે જો. કહાન૦ ૪

નવ કરીયે કાન્હા આવી પ્રીતડિ જો,
 (નાહિ તો) તજો ઓસરી અજળ્યાની રીતડિજો. કહાન૦ ૫

(સાધુઓ ગાયછે)

કાફી ૫૬ ૧ જું.

કાયા તારી કીધીરે, કર્તારે ભકિત કરવાને;
 ઈંદ્રિયો સારિ આપીરે, સુધર્મ આચરવાને. ટેક.

બાલપણેથી તેતો બુદ્ધિ બગાડીને, કર્યો ઘણોરો કુસંગ.
 મન કંચન માંહિ વગળ મેળવીને, રૂડો બગાડ્યો રંગ;
 અંગમાં અનિતિરે, ભરી તેં પેટ ભરવાને. કાયા. ૧

દોષની દષ્ટિએ તું અન્યને દેખે, જીભે બોલે અતિશે જીહ્વ;
 કામ હરામનાં હાથે કરેછે, પાપ કરતાં ન ભાળે પુહ;
 પુલ જે પુલેછેરે, ખચિત તેતો ખરવાને. કાયા. ૨

આંખો અનોપમ જેણે આપીને, ણીજ અંગ કર્યાછે અમુદ્ય;

એ ઉપકારીને અંધ ન બાણે, એવી ભારે છે તુજમાં ભુલ્ય;
 ભુલ્યાથી ભવ બટકેરે, માયામાં ખુડી મરવાને. કાયા. ૩
 આજ લગીતો એજે અવસર ખોયો; હવે રાખ હૈયામાં હામ;
 નીતિની રીતિ સજી બજીવે પ્રભુને, સર્વ સુધરશે કામ;
 હામ સારો મળશેરે, ઊઠમ કહે ઠરવાને. કાયા. ૪

(કાવ્યદોહન)

પદ ૨ જી.

ભણેલા ધણા ભુલવેરે, નિજ નામ ઓગખાવા;
 છળ કરીને છેતરે રે, પોતા તણું ઉંદર ભરાવા. ટેક.
 આ અવનિમાં અનેક સંતે, નવા પંથ ચલાવ્યા;
 મીઠું બોલી અનેક જનને, કુવે ઉતારી ફસાવ્યા;
 કપટ ભર્યું સાંભળીરે, મુરખ ભુલ્યા હરિગુણગાવા. ભણેલા. ૧
 સેજનંદીને દયાનંદી, મહાનંદી તુંખીવાન;
 રામાનંદી નાનકપંથી, વિજ્ઞનંદ આદિ જ્ઞાનવાન;
 અનેક પંથ ધારીરે, નિજની સિદ્ધાઈ બતાવા. ભણેલા. ૨
 જેમ જીવિત પ્રપંચ કરીને, અનેક પુરૂષ સમજાવે;
 તેમ સંતો સ્વાયં કાળે, સત્ય માર્ગ ભુલાવે;
 બળે ત્રિપુરારીરે, અન્ય પથે તજીને જવાં. ભણેલા. ૩

દુહા.

હોંશ કરિને આવીયા દેશે દેશથી જન,
 આધિ અમાસ ઉપંગ થયો મેલો જોવા મન;

મેલો જોવા મન, હૈયામાં હામ,
 ભારે મેલો ભાદરવિનો નકલંગ મોટું ધામ;
 નાવા માગરમાં કરવા દરશન,
 હોંશ ધરિને આવીયા દેશે દેશથી જન. ૧

ભારે મેલો ભાદરવિનો આવ્યા હરખ કરી,
 મનસો ભરાણો મેલા માંહે જોવો ધ્યાન ધરી;
 જોવો ધ્યાન ધરી, હ્યાંય,
 હરખ ધારી હૈયામાં ગુણ શંકરના ગાય,
 પાપ નિવારો મહેર કરી; ભારે મેલો— ૨

(દુહા બોલનાર અને એક આંખલીના વૃક્ષનો સંવાદ)

આવકાર દેને આંબલી આશરે તારે આવ્યા,
 માયા લાગી મેલાની શીતલ તારી છાંયા;
 શીતલ તારી છાંયા, આજ,
 જેને જેનો આશરો તેને તેની લાજ;
 હંડા મૂઝ પાતાલે પાયા, આવકાર દે— ૩
 આવો પૃથ્વી રૂપની માહું નથી જરી,
 રૂવાં માંહે રમી રહ્યો સૌને એકજ ધણી;
 સૌને એકજ ધણી, શીતલ છાંયા,

आशरो नथी माहरो सर्व ईशनी माया;
 नाम तेनो नाश देहि जाशे पडी; आवो- ४
 आंबली आवकार सांभळी राजी थयो आत्माराम
 ज्यां पांडवे कलंक उतार्यां त्यां उमा शीवनुं धाम.
 त्यां उमा शीवनुं धाम, तेनो जागी महेर,
 आवे मानवी हर्षथी करवा लीला लेहेर;
 नातां सागरमां सफळ थाय काम; आंबळी- ५
 शोभा सर्व शंकरनी आपणुं नदी कांड;
 महादेवनी गरजीथी आव्या सर्वे आंही,
 आव्या सर्वे आंही, ते कहे;
 मेह अने मेमान भवोभव नव रहे,
 मजा करो मानवीओ वेसो शीतळ छांड; शोभा- ६
 आशरो जाणी आव्या उभी उंडा मुळ करी,
 ज्यां पांडवे कलंक उतार्यां त्यां साथे आव्या हरी;
 त्यां साथे आव्या हरी, कहावे,
 तेथी मुलकेथी मानवी जात्राए आवे;
 आपण सर्वनो एकज धणी; आशरो- ७

હંડા મુઝનો નવ આશરો નથી પાતાઁ પાયા,
 માવે મજો મગવતને કાલ પડવાની કાયા;
 કાલ પડવાની કાયા, નવ રહેવાય,
 મજો મગવતને જીવ વૈકુંઠમાં જાય;
 નમો નારાયણને મુકી મોહ માયા; હંડા મુઝનો-૮
 રસોઈ આરંભ.

ગીતી.

મોહન—| પત્રાગાંને પડિયા, કયાં અમોએ તાકિદે તૈયાર;
 લિલાધર—| આટો ચાળી રાખ્યો, કેરો રસોઈ આરંભ આવાર. ૧
 ગંગાધર—મોણુનાંખિ આટામાં, પાણી જોતું નાંખિ આંધો રોટી;
 રેવા ન દેશે કાચિ, કેમ થયાહો કાશિરામ ખોટી. ૨
 મોઘરિએ કરી ભુટો, ગોળ નાંખરે માંહે તું સારો;
 કાશિરામ—સારો કયાંથી લાવું, ગયો અપાવી આવો જન્મનારો. ૩
 હરિરામ—મૂક વાત તે પડતી, ગોળ નાંખી કર ધૃત તણી ધારા;
 (ત્રિભોવનને) મંડ ચોળવા જલદી, ખેશિ રહ્યોહો ચાળા કરનારા. ૪
 (સર્વને) પ્રેમેવાળી લાડુ, મુકો થાળમાં ખસખસ ભભરાવી.
 ગંગાધર—ગાંગડકા સાકરના, સ્વાદ આપશે લાડુમાં આવી. ૫
 (મોહનને) મુક આંધણુ ચોખાતું, દાળ હલાવ લઈ કડહો તું હાથ;
 વધાર સારો દેજે, જેથી રિએ જમવા કેરો સાથ. ૬

(રાત્રીના પાછલે પહોરે ભક્તો ગાયછે.)

પ્રભાતી ૧ હું.

(ભગને જાહેવા) એ રાગ.

રાત રહે જાહેરે પાછલી ખટધડી,

સાધુ પુરુષને સુધ ન રહેવું;

નિદ્રાને પરહરી સમરવા સી હરી,

એકતું એકતું એમ કહેવું. ટેક.

ભોગિયા હોય તેણે ભોગ સંભાળવા,

ભોગિયા હોય તેણે ભોગ તજવા;

વેદિયા હોય તેણે વેદ વિચારવા,

વૈષ્ણવ હોય તેણે કૃષ્ણ ભજવા. રાત૦ ૧

સુક્રવિ હોય તેણે સદગ્રંથ બાંધવા,

દાતાર હોય તેણે દાન કરવું;

પતિવ્રતા નારિ એ કંથને પૂછવું,

કંથ કહે તેતો ચિત્ત ધરવું. રાત૦ ૨

પોતપોતા તણાં ધર્મ સંભળવા,

કર્મનો મર્મ લેવો વિચારી;

નરસૈના સ્વામીને સ્નેહથી સમરતાં,

ફેર નવ અવતરે નરને નારી. રાત૦ ૩

(કાવ્યદોહન.)

પ્રભાતી ૨ બું.

(પદોરે પોપટ રાજરામના) એ રાગ.

પ્રભાત થયુંરે અધૂનનો, નિદ્રા કરો હવે દુર-
સમરો શિવજી ભોળીયા, દુષ્ક કરે સર્વ દુર. ટેક.

મેળોરે દેખ્યો પ્રેમે કરી, રત્નિ ફરિ થાક્યા પાય.

મેળ અતિશે માણતાં, હર્ષ દિલમાં ન માય. પ્રભાત૦ ૧

ચાલોરે જાધએ ઉમંગથી, દરશન કરવાને ડાળ;

સાગર માંહે આપણે, નાથું પ્રેમેથી આજ. પ્રભાત૦ ૨

મુક્ત થયું પાપો થકી, નાહિ સાગર મોઝાર;

પાંડવ પેઠે કલંક હરી, મુક્ત કરશે ત્રિપુરાર. પ્રભાત૦ ૩

માટે ઉમંગે ઉતાવળા, ચાલો શિવજીને ધામ;

આ મેળે ન આવ્યા હોતતો, મનની રહી જત હામ. પ્રભાત૦ ૪

સમુદ્રે નાવા જતાં લોકોનું બોલવું.

(એવીરે રંભા જાણી જવા કેમ દધએ) એ રાગ.

લોકો—ચાલોરે ભાધઓ નાવાને હવે જાધએ (૨) ટેક.

૧ વણીક—હું નહિ આવું નાવા હમણાં, અરે મિત્ર આવાર;

જાતું હમણાં સૂર્ય ઉગતાં, આવિશ હું નિરધારરે. ચાલો. ૧

૨ વણીક—કેમ હમણાં નાવા માટે, નથી થતો તૈયાર;

લોકો સર્વે ચાલ્યાં જાએ, કરતા મોજ અપારરે. ચાલો. ૨

૧ વણીક—પાણી કેરા જળરા મોઝા, આવેછે ત્યાં ભાઈ;

ધક્કા મારી પાડી દધને, કાઢી નાંખે ક્યાંધરે. ચાલો. ૩

૨ વણીક—પાણી ઉતર્યે મહાદેવજી, દેખાશે જેવાર;

તે વખતે નાવાને પડશું, સાગરની મોઝારરે. ચાલો. ૪

૧ વણીક—ચાલ આવું ત્યારે તુજ સાથે, મેળો જેતો આજે;

૨ વણીક—ચાલ તાકિદે લોકો ચાલ્યાં, જાય નાવાને કાજરે. ચાલો. ૫

૧ લુવાર—ચુચ્છા કેવા લટકાવીને, રાખી હાથમાં ધન;

જો કેવા દુવા લલકારે, કરેછે કેવી મજરે. ચાલો. ૬

દરજી—ડાક વાગે કેવી જોગીની, ઝાંઝ તણો ઝણુકારો;

કોળી વાધરી ધુણુતા જાએ, કરતારે હાડકારોરે. ચાલો. ૭

નોકર—પાણીછે બરપુર નદિમાં, સાયવીને ઉતરજો;

ભીડ વણીછે લોકો કેરી, ધીમે ઢાળે ચડજોરે. ચાલો. ૮

શેઠ—પગથી મોજા ઉતારવા પડશે, ઉભો રહે અહિં તું;

દાતણ ખરચુ કરીને અહિંથી, ચાલિશ પછીથી હુંરે. ચાલો. ૯

કણુખી—આ આવો ખોદે કેમ ખાડો, શું તેમાં તે કરશે;

કાઠિયો—ઉંચા રાખી પગ પોતાના, શિશ ખાડામાં ધરશેરે. ચાલો. ૧૦

સુતાર—આ બ્રાહ્મણ ચુથી કેમ ગારો, કરે ચીકણો આજ;

વાળંદ—શિવ કરી ખેસારશે અહિંયા, દક્ષણા લેવા કાજરે. ચાલો. ૧૧

દરજી—કોળી ભીલ લોકો જાએ દોડ્યા, ધનગરા લઈ હાથ;

ભજનો ગાતો ચાલ્યો જાએ, સાધુ કેરો સાથરે. ચાલો. ૧૨

આહુણ—બલો ભરાણો મેજો આજી, ગુઃ કોળિયાક ગામ;
ધમ દેખ.ણી દરિયા કાંઠે, નીષ્કલ કને ધામરે. ચાલો. ૧૩

(સાગર કિનારે એક જાણુ બોલેછે.)

(બંધ કિલો) એ રાગ

દેખો પાણી ભર્યું ભરપૂર, જોવો પાણી ભર્યું ભરપૂર;
સાગરની માંહેરે, દેખો.

પ્રકાશ કિધો સૂર્ય દેવતાએ, ચળકે કેવું તેવું નૂર (૨) સાગર. ૧
સામે દેખાએ બેટ પીરમનો, અહિંયાથી નથી તે દૂર (૨) સાગર. ૨
નિષ્કલંકજના દરશન કરવા; ચિત્ત થયુંછે આતૂર (૨) સાગર. ૩
મિત્રો હવે પાણીરે વળ્યાંછે, નાવાને જામએ જરૂર (૨) સાગર. ૪

બનજશે.

બકતો—નીષ્કલંક દેવ મોરારી, નાતાં દિએ કષ્ટ નિવારી ટેક.

સાગર રહ્યોછે છલકાઇ, મોઝા દિએ માંહે ભાઇ;
નિરખી થાય આનંદ ભારી, નાતાં નીષ્કં
થઇ લોક તણી ઘણી ગડદી, જેથિ થાય દુરતન શરદી;
કરે નાવાની તૈયારી, નાતાં નીષ્કં
શ્રીફળ પુષ્પ તણાં હાર, લઇ દોડ્યા જાએ નરનાર;
જ્યાં બેઠા ભોજો ભયહારી, નાતાં નીષ્કં
હવે આપણુ નાવા જામએ, પાપોથી મુક્ત થાઇએ;
દર્શન કરી પ્રેમ ધારી, નાતાં નીષ્કં

શીવ સ્તુતી.

કુસમ વિચિત્રા છંદ.

આહ્વાણ-અધિકજ હેતે ચરણ હું આતું,
 કરદય ધારી તુજ ગુણગાર્જિ;
 નમિ નમિ તારી કરું શિવ સેવા,
 જયજય દેવા જયજય દેવા. ૧

(શ્રી જગતપતી) એ રાગ.

સાધુઓ—શ્રી ઉમાપતી, સ્વિકાર વિનતી;

હસ્ત જોડી શિશ નામું, પ્રેમથી અતી. શ્રી.
 તરંગ વિત તાંડેશ્વર તાલી, યમ દંસ કરનાર;
 મુદિત નીપાતિ મોહક ઉગ્ર, સર્વ ગાત્ર વસનાર શ્રી. ૧
 સુખના સાગર કષ્ટ નિવારણ, દિગંજરા દયાળ;
 અક્ષત ચંદન પુષ્પ ચડાવીએ, આણીઅતિશે વહાલ. શ્રી. ૨
 પાંડુ પુત્રના કલંક હરિને, કર્યા નીષ્કલંક જેમ;
 પાપ નિવારી મુક્તિ બક્ષો, આણી અમર રહેમ. શ્રી. ૩
 ગરબો.

(ગાઓ આનંદે સહુ આજ, પ્રભુના મહિમાને) એ રાગ.

સ્ત્રીઓ—નીષ્કલંક દેવ દયાળ, સદા સુખકારીરે;

ગુણગાધએ આણી વહાલ, ત્ર્યંબક ત્રિપુરીરીરે.
 ઉર્ધ્વ શાયી ગંગાશશિ ધરા, અમય અનંત અજીતરે;
 અગમ અમર અતુલ્ય નિહંતા, દેવસ દંભ રહિત. સદા
 અંતર્યામી સત્ય રૂપ, પરમાર્થ શત્રુ દમનાર;
 સર્વસ. નિલ અચળ વિભુ, કષ્ટ તણાં હરનાર;

વિરાટરૂપી સર્વ સંહારિ, પંચભુત સૃજનારારે;
 તપસ્વી યશસ્વી અખાંડિત, નભગતિ કરનારા-સદા•
 સમગ્ર જ્ઞાન વૈરાગ્ય યશ, શ્રી ઐશ્વર્ય ધર્મરે;
 તમમાં તે સૌભાગ્ય છે, એવા શુભજ કર્મરે;
 તત્ત્વ સમુદ્ધિ શુભધર છો, પરમ મંત્ર રૂપ દેવા;
 ગિરીજાપતિ પ્રીત ધરિને, કરિયે અમે સેવા-સદા•

આરતી.

જય ત્રિપુરારી શંભૂ જય ત્રિપુરારી;
 ભિડ ભય ભંજનકારી (૨) અર્જુને સ્વીકારી જયદેવ જયદેવ.
 અભય અજર શૃગાળ, સિદ્ધીરૂપ શુભધારી (૨)
 વજ્ર ખર્જ ધરનાર (૨) ઉર્જિત મહિયારી જય.
 ત્રિદશ શેષાત્મા સૌમ્ય, નર્તક અનુકારી (૨)
 સુનિશ્ચળ કપિલ કપિશ (૨) પરબ્રહ્મ સુખકારી જય.
 સર્વેન્દ્રીય ગંભિર રૂદ્ર, ત્રિજટ્ટી યશકારી (૨)
 હિમ દુહિતા પતિહર (૨) નમું કરદ્રવ્ય ધારી જય.

મનહર છંદ.

ઑટાપર ભમી ભમી, શિવનેરે પ્રેમે નમી;
 સાગરમાં રમી રમી, વળ્યા રનાનરે કરી.
 ભિનાં વસ્ત્ર દુર કીધાં, નવા અંગ ધરિ લીધાં;
 આલ્યા રસતે જન સીધા, સાગર તિરે ફરી.
 દક્ષણારે દેતા જન, ભીક્ષુક કરી પ્રસન્ન;

કરતા રસ્તે દર્શન, જે શંભુજી જે હરી.

આવ્યા ગામની મોઝાર, દેખ્યો ઠાઠ ત્યાં આપાર;
વર્ણવું શું વારંવાર, મુખથી હું ઉચરી. ૧

(નદિ કીનારે ઉભો રહી એક માણસ પોતાના મિત્રને કહેછે)

(રાખી રાણી મુત્ય માંયરે) એ રાગ.

લાગિછે પેટમાં લાયરે, જાવું જમવાને કાળે (૨)

બટજીને ઘરે સિધાં દિધાછે, હશે રસોઇ તૈયારરે; જાવું ૦૧

લયપચીયા લાડૂરે જમતાં, આનંદ ત્યાં અતિ થાયરે; જાવું ૦૨

ચાલને સાથે કેમ ઉભો અહિં, મુજથી ન ઉભું રહેવાયરે; જાવું ૦૩

મિત્ર-મને પણ મિત્ર લાગીછે ભૂખ, આવું ભટને લાંચ રે. જાવું ૦૪

(સમુદ્ર કીનારે ભટ દક્ષણા માટે રોકાઇ રહ્યા

તેને ઠપકો દઇ કરેલી ઉતાવળ)

(શત્રુ કહો એહ મુજ પિતાનો જેહ) એ રાગ.

વણીક-ભટજી મહારાજ, દક્ષણા કાજ;

લલચાણા આજ, દિયો જમવા. ૧

દરજી-અરે ભલાભાઇ, રહ્યા ત્યાં રોકાઇ;

અમો આવ્યા આંહિ, દિયો જમવા. ૨

લુવાણો-ના દિલને દમો, ભૂખ્યા થયા અમો;

તાકિદે તમે, દિયો જમવા. ૩

કણુખી-લાગિછે લાય, હવે ન રહેવાય;

જાવા દિલ થાય, દિયો જમવા ૪

સુતાર-શિવજીને ધામ, કરી પુરી હામ;

જશુ અમ ગામ, દિયો જમવા. ૫

(ભોજન જમતાં) આશા ગોડી.

રસોઈ બનિછે સારી મિત્રો મારા રસોઈ બનિછે સારી. ટેક.

લાડૂ અથાક રવાદ આપેછે; દાગ લાગે અતિ ખ્યારી. મિત્રો૦૧

શુંરે મળતો ભાત બન્યોછે; કોકમે દાળ વધારી. મિત્રો૦૨

વળી ભટજીએ આપ્યું અથાણું; ગરમરહે જરા ખારી. મિત્રો૦૩

આનંદ થાયે જમતાં જમતાં, થાયછે મોજ અપારી. મિત્રો૦

રસોઈ બનાવી ભટ ભલેરી, દક્ષણા આપો વિચારી. મિત્રો૦

દોહરા.

લયપચિયા લાડૂ જમી, તૃપ્ત કરી નીજ તન;

દક્ષણા આપી ભટને, ચાહ્યા ત્યાં થકી જન. ૧

હાસ્ય હર્ષ ઉમંગેથી, મેળાની મોઝાર;

મોજ કરિ નિજ ગામ તરફ, ચાહ્યા નરને નાર. ૨

